

L'OMNIPRÉSENT

lorsque le Tétragramme sifflait
à l'Est

Y'avait
Hier dans des
Wagons des bien-
Heureux

ILS
avançaient vers la nuée-
espoir,
gloire révélée à la chair,
pour contempler le jugement
o (dieux),
le Tétragramme hurlant
appel.
et toi

TU... étais absent.

Ari Eisenscher

Paru dans le volume de poésies par Ari Eisenscher,
«Diverbium». Ed . Saint-Germain-des-Prés 1976

𐤃 𐤄 𐤅 𐤆

𐤃 𐤄 𐤅 𐤆

יהוה

Une blague amère

Des juifs rescapés des camps rigolent. Se pointe Dieu et leur demande : »De quoi riez vous? «

« On se raconte les blagues qu'on se racontait à Auschwitz et dans les autres camps. » dit un vieux de l'assistance.

« Vous pouvez m'en raconter une? « demande Dieu.

« Non !» répondit une autre ancienne déportée. « Vous n'allez certainement pas comprendre, vous n'y étiez pas!
»

Șerban Foarță (Timișoara - România)

Complainte de Max Jacob

„Heureux crapaud! Tu n'as pas l'étoile
jaune.”

(M. J., *Amour du Prochain*)

Era-ntuneric pe culoar
și frig, la Saint-Benoît-sur-Loire,
la mănăstire,
când au venit. El n-avea știre
că vin, ci doar o presimțire
și un motiv,
de când cu razia din Vel' d'Hiv',
să fie,-n plus, premonitiv, –
cum să-și dezmință
lui însuși (când era o țintă,

Evrei supraviețuitori ai Holocaustului râd în hohote.
Dumnezeu apare și îi întreabă: „De ce râdeți?” „Ne
povestim bancuri pe care ni le povesteam la Auschwitz și
în alte lagăre”, a zis un bătrân.

„Puteți să-mi povestiți și mie unul?” a cerut Dumnezeu.

„Nu!” a răspuns o fostă deportată. „Nu aveți cum să
înțelegeți, nu erați acolo!”

Adrian Grauenfels (Israel)

În curtea din spate

În curtea din spate
nu se întâmplau multe lucruri
treceau nori și furnici cu 6 picioare
vorbeam cu frunzele
printre grămezi de sticle sparte
etichetate 1946
anul în care m-am născut
- după război -
atât de supărat
că 24 de luni n-am vorbit cu nimeni
n-am mers smerit
n-am cântat la vioară
ca alții la Auschwitz, anul trecut

o galben-înstelată țintă a unui tir)
că o să moară ca martir,
adică „Je mourrai martyr”?...
Ceea ce,-n martie,
în patruzeci și patru,-n martie,
a cincea zi a lunii martie,
s-a și-ntâmpat,
după ce,-n fine, l-au luat,
nu de pe stradă, nici din pat,
ci de la mesă,
unde-au intrat cu câini în lesă
și zgomot, ca la orice-adresă
printr-un culoar
obscur, la Saint-Benoît-sur-Loire,
în scurta lună Februar,
în doojpatru,
când prietenii-i erau la teatru,
’n Parisul gri,
dar vesel ca un colibri:
„Paris sera toujours Paris!”
același an, patruzeșpatru,
zicea un șlagăr
la modă, – când l-au dus în lagăr,
în lagărul de tranzit, lagăr
faimos, Drancy,
acolo unde, într-o zi,
o zi de martie... Et ainsii
de suite.

... în curte nu era nimeni,
să stăm ascunși (repet obsesiv)
cum zice un anunț al apărării
antiaeriene

în curtea din față
mama punea rufele la uscat
zâmbind la trecători
era ziua în care îmi spăla steaua
galbenă
să arătăm omenește, zicea mama

printre strigoii în viață
creșteam și eu inconștient
ca să-l apuc pe azi
pe strada mea, în țara nouă
plină de magnolii în floare...

APRILIE 2018